

Dementiaako

Ihmisillä on taipumus unohdella tavaroita sinne tai. Tai sitten ei muista mihin sen ja sen paperin tai esineen on pannut. Tilannetta voi parantaa pitämällä tiettyjä tärkeitä esineitä aina samassa paikassa. Olen opetellut ainakin seuraavaa. Pidän passiani aina salkkuni samassa lokerossa. Samoin matkadokut ovat siinä vieressä. Mutta entäs sitten kun jostakin syystä ottaakin toisen salkun mukaan!

Taas minulle sattui harmittava hävittämistemppu. Olimme pelimatalla naapurimaassa. Minulla oli mitä kiinnostavin kirja mukana. Yritin lukea nukkumaan mennessäni, mutta ei siitä oikein mitään tullut. On niin rauhoittavaa tarinaa. Kotiin tullessa kirjaa ei löytynyt mistään!

Olinko jättänyt sen hotellihuoneeseen? Lähetin hotelliin sähköpostin. Vastattiin, ettei siitä huoneesta eikä lähistoltkään löytynyt mitään kirjaa. Valitettavasti. Muistan pakkaneeni laukkuani uudelleen laivamatalla. Lähestyin laivayhtiötä, josta otettiin ystävällisesti yhteyttä ja kysyttiin lisätietoja. Hytistämme eikä lähistolta löytynyt sinikantista kirjaa.

Seuraava mahdollisuus on, että ottaessani takkia kassista olin koheltanut kirjan maahan. Sellaisen perään ei oikein enää voi kysellä. Kuulostaisi hullulta huhuilla, että onko joku huomannut terminaalin ulkopuolella sinistä pehmeäkantista kirjaa.

Kotona väänsin laukun nurin niskoin ja tarkistin jopa pyykkiin panemani vaatteet. Ei mitään. Pianon päällä on vaan sen saman teoksen ensimmäinen osa, joka sisältää kirjat I - II. Surkeaa, nyt en tiedä, tai paremminkin, en enää muista, miten maailmansota meni. Ainoa lohtu on, että samoilla reissuilla muutkin ovat hukanneet ja unohtaneet tärkeitä tavaroitaan, tennismailasta tennareihin ja piposta pikkuhousuihin.

Kirja on tietysti Jaroslav Hasekin mainio Kunnan sotamies Svejkin seikkailut maailmansodassa ja sen toinen osa, joka sisältää kirjat III- IV. Samaa kirjaa kyllä löytyy sieltä sun täältä, mutta minun on alkuperäinen Marja Helinin ja Tuure Lehénin kääntämä ja Kansankulttuurin julkaisema pehmeäkantinen laitos. Sitä on vaikea löytää.

Ensimmäisen osan loppupuolella kaverukset ovat lähdössä sotaan. He sopivat tapaavansa Pikarissa Na Bojisti -kadulla. Käydään vakava keskustelu.

- Siis sodan jälkeen kello kuusi illalla! Vodicka karjui jostain etäältä.
- Tule mieluummin puoli seitsemältä, jos minä sattuisin myöhästymään, Svejki vastasi.

Viimein kuului Vodickan ääni jostain hyvin kaukaa:

- Etkö voisi tulla kuudelta?

- No, olkoon menneeksi, kuului yhä etääntyvän toverin ääni.

Muistan kyllä mitä lopulta tapahtui tai jäi tapahtumatta, mutta enpä kerro. Suositun Pikari eli U Kalicha kököttää vieläkin vanhassa paikassa ja kerää massoittain turisteja.

Toinen kadonneen kirjan kääntäjistä Tuure Lehén, kommunisti ja sisäministeri, on muutenkin merkittävä mies. Hän on kääntynyt mm. Marxin Pääoman, kirjan joka minullakin on ja jonka olen kahlannut auttavasti läpi. Siitä oli aikanaan kovasti hyötyä risupartojen kanssa kamppailtaessa. Paljastui nimittäin, että he eivät yleensä olleetkaan kahlanneet saatikka lukeneet.

pajen